

[Christmas Møller.]

og som den maaske godt kunde have ønsket at tage en Konflikt paa, har gjort, hvad den kunde, for at en saadan Konflikt ikke skulde indtræffe.

Derfor kan vi ikke ved Behandlingen af denne Sag undlade at sige til Statsministeren, at vi synes, at han og hans Meningsfæller har et ganske særligt Ansvar. Statsministeren har altsaa ikke kunnet klare disse Vanskeligheder, og saa kommer Statsministeren til Rigsdagen med sit Lovforslag.

I Bemærkningerne til Lovforslaget og i den højtærede Statsministers Forelæggelsestale hedder det nogenlunde enslydende, at der ikke maa finde nogen Standsning Sted af Pressens Virksomhed umiddelbart foran et Rigsdagsvalg, og Statsministeren nævnte ligeledes, at det paa en lang Række Omraader er nødvendigt at tage Tryksagerne i sin Tjeneste, og Statsministeren henviste til, at Staten som saadan jo skulde have en Række Tryksager leveret. Vi er enige med den højtærede Statsminister i, at det er et saare uheldigt Tidspunkt, denne Konflikt kom paa. Vi er ogsaa af den Opfattelse, at det ikke vilde være formaalstjenligt, om man kunde sige, at Ytringsfriheden var i Fare i et betydeligt Omraade af Landet, saaledes som den jo faktisk vilde være, om Konflikten kom. Jeg kan ogsaa godt se, at de Veje, som man tidligere er gaaet, ikke er farbare i den Situation, der foreligger. Men vi kan altsaa ikke sige andet, end at vi synes, at en Regering med den uhyre Magt, den uhyre stærke Stilling, som denne Regering har over for de faglige Organisationer, skulde have klareret disse Vanskeligheder uden at gaa til Rigsdagen. Vi hører som bekendt til dem, der ikke mener, at det er en rimelig Vej at gaa, at Rigsdagen ligefrem skal bestemme, hvorledes Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder skal være, og derfor maa vi ud fra vor Opfattelse af, hvorledes en saadan Sag maa ordnes, og ud fra vor Mening om, at Regeringen har lagt Forholdene daarligt og slet til Rette, indtage det Standpunkt, at vi ikke kan støtte Regeringen i et Forslag, som vi mener ikke er i Overensstemmelse med Anskuelser, som vi vilde gøre gældende angaaende en saadan Sag. Men vi vil i Betragtning af de andre Omstændigheder, der knytter sig til hele Forholdet, indtage det Standpunkt ikke at modsætte os Forslagets Gennemførelse, altsaa undlade at stemme, og gennem dette vort Standpunkt lægger vi Ansvar på dem, hvor Ansvar er, nemlig dem,

hvor Magten er, og hvor man burde have ordnet Forholdet.

Rager: Det Fag, Typograffaget, der i Dag for Københavns Vedkommende trues med at komme i Konflikt, er jo et af de Fag, der vel maa siges at stille de største Krav til Udøverne i Retning af Kundskaaber og Evne til at udføre et Kvalitetsarbejde, og man maa med Beklagelse se, at Arbejdsgivere og Arbejdere inden for dette Fag ikke har kunnet komme til en Overenskomst ved den sædvanlige Forhandling. Men naar dette ikke er sket, forekommer det mig, at de Motiver, der foreligger for det Lovforslag, der er forelagt her af den højtærede Statsminister, er saa stærke, at Rigsdagen ikke kan afvise at tage Stilling til det, og det forekommer mig ogsaa, at vi alle maa være os vort Ansvar saa meget bevidst, at vi siger enten et Ja eller et Nej.

For Rigsdagen ligger der som det saglige Grundlag for den Bestemmelse, vi tager i Dag, Forligsmandens Mæglingsforslag, der er vedtaget af Arbejdsgiverne, og som efter de Underretninger, jeg hidtil har faaet, i hvert Fald har kunnet mønstre en ikke ringe Minoritet inden for Arbejderne; saa vidt jeg har forstaaet, ligger det saaledes, at ca. $\frac{2}{5}$ af Arbejderne har stemt for det. Vi har endvidere ved tidligere Lejligheder her i Rigsdagen truffet Afgørelse med Forligsmandens Forslag som Grundlag, forladende os paa Forligsmandens Dygtighed, forladende os paa, at Forligsmanden ved sit Forslag ikke alene havde tænkt paa, at han var Forligsmand, men ogsaa havde taget Hensyn til alle rimelige Interesser, og det har vist sig, at vi ikke er gaaet galt, naar vi har forladt os paa dette; og ud derfra vil jeg ogsaa anbefale, at vi vedtager det Forslag, der foreligger i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen siger, at vi aldrig skulde have begyndt paa en Lovgivning af denne Art. Jeg vil indrømme, at det ærede Medlem og hans Parti aldrig har været aktive til at sætte en saadan Lovgivning i Gang, men det ærede Medlems Parti har ved sin paassive Holdning under Kanslergadeforliget i sin Tid været Drivfjederen i, at en saadan Lovgivning første Gang blev bragt til Udførelse. Lockøstens Afværgelse i Januar 1933 skete ganske vist ved, at det ærede Medlem og hans Partifæller blev siddende, men de vidste, at det var et Led i det Forlig, de var enige i, saa det er Farisæisme nu at komme og sige til os andre: Det skulde I aldrig have begyndt paa. Enhver kan se igennem, hvor forlørent det er.